

РЕШЕНИЕ

№ 4970

гр. София, 06.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 15 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **10828** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП).
Образувано е по жалба от „Мъни Лийз“ ЕАД със седалище в [населено място], [улица], ет. 6, представлявано от Р. Й. Д., ЕИК[ЕИК], срещу Заповед № 7387/05.09.2025 г., издадена от председателя на Комисията за защита на потребителите, с която на основание чл. 68л, ал. 1 във връзка с чл. 68в и чл. 68г, ал. 4, вр. с чл. 68д, ал. 1, предл. първо от ЗЗП е забранено на дружеството-жалбоподател при упражняване на своята дейност да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. първо от ЗЗП, а именно: „кредиторът да предоставя невярна информация относно размера на главницата по кредита“. Жалбоподателят счита, че заповедта е нищожна, а в условията на евентуалност – незаконосъобразна, поради допуснати съществени процесуални нарушения и липса на годни фактически и правни основания при издаването ѝ. Оспорва изводът, че е налице заблуждаваща нелоялна търговска практика, защото всяка парична тежест е била изрично съгласувана с потребителя и не е премълчана, а въведеното заявление представлява акт на изрично съгласие от страна на потребителя за финансиране на услугата към трета страна. В договорната и

преддоговорната информация в Стандартния европейски формуляр (СЕФ) е посочен общият размер на кредита и годишният процент на разходите по кредита, като всички условия са предоставени на потребителя по начин, който позволява да направи информиран избор. Счита че, органите на КЗП не са направили реална оценка на въздействието на установената практика върху средния потребител. Отделно от това се обосновава, че жалбоподателят не е бил уведомен за образуваното производство, както и за фактическите данни, на които се основава заповедта. Възразява се, че таксата за кредитния посредник неправилно е възприета като основание за налагане на санкция на дружеството, предоставящо кредита. По подробно изложени съображения се иска съдът да отмени заповедта. Претендират се разноси по делото. В съдебно заседание чрез процесуален представител адв. Д. жалбата се поддържа.

Ответникът – председателят на комисията за защита на потребителите, чрез процесуален представител оспорва основателността на жалбата по съображенията, изложени в Заповед № 7387/05.09.2025 г. Претендират се разноси по делото.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема от фактическа страна следното:

Жалбоподателят „Мъни Лийз“ ЕАД е търговско дружество, представляващо "кредитна институция" по смисъла на чл. 4, параграф 1, т. 1 от Регламент (ЕС) № 575/2013, чийто едноличен собственик на капитала, видно от данните в Търговския регистър е „Финанс плюс мениджмънт холдинг“ ЕАД. В настоящото съдебно производство дружеството следва да бъде разглеждано в качеството му на заемодател по договора за потребителски кредит.

Дружеството „Финанс плюс мениджмънт холдинг“ ЕАД е едноличен собственик на капитала, видно от данните в Търговския регистър, на инвестиционния посредник "МЪНИ ПЛЮС МАГАЗИН ЗА ПАРИ" ЕООД.

Административното производство е започнало по повод подаден сигнал с вх. № С- 03-230 от 09.01.2025 г. от потребител по договор за кредит с „Мъни Лийз“ ЕАД до Комисията за защита на потребителите. Оплакването по сигнала най-общо се свежда до следното: при посочена главница в договора за кредит в размер на 6000 лв., реално са предоставени 5 820лв., като разликата от 180 лв. е удържана като такса, която не е описана в договора. Отделно от това е направено оплакване,

че заемотателът отказва да приеме заявление за отказ от договора по електронен път. С писмо с изх. № С- 03-230 от 20.01.2025 г. законните представители на „Мъни Лийз“ ЕАД са уведомени за постъпилия сигнал и същината на неговото съдържание, като в тази връзка е изискано кредитната институция да изпрати писмено становище по оплакването и да представи набор от документи по конкретния договор: искането за кредит, договора за потребителски кредит, погасителния план, общите условия, стандартен европейски формуляр, договор за предоставяне на поръчителство и погасителен план (ако има) и други.

Становището на „Мъни Лийз“ ЕАД и исканите документи са предоставени на Комисията за защита на потребителите на 07.02.2025 г. по електронен път.

На свое заседание на 05.09.2025 г. КЗП в състав: М. Ф. - председател и членове: Ц. Лакова и А. К., е разгледала оплакването, становището на заемотателя и представените документи, при което е взето решение, че: „Мъни Лийз“ ЕАД с поведението си уврежда икономическите интереси на потребителите и прилага нелоялна търговска практика – заблуждаваща, по чл. 68д, ал. 1, предложение 1 от Закона за защита на потребителите – практиката предоставя невярна информация относно размера на главницата по договора за кредит, следователно е подвеждаща и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика.

Въз основа на решението е издадена оспорената заповед от председателя на комисията за защита на потребителите, с която на основание на чл. 68л, ал. 1 във връзка с чл. 68в и чл. 68г, ал. 4, вр. с чл. 68д, ал. 1., предложение I-во от ЗЗП е забранено на дружеството-жалбоподател при упражняване на своята дейност да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 от ЗЗП, а именно: „кредитният да предоставя невярна информация относно размера на главницата по кредита“. Фактическите основания за издаване на заповедта са следните: На 27.12.2024 г., потребителят (жалбоподателят по жалба с вх. № С-03-230/09.01.2025 г.) е кандидатствал и сключил договор за кредит с „Мъни Лийз“ ЕАД чрез посредничеството на "Мъни Плюс Магазин за Пари" ЕООД. Съгласно договора за кредит, на потребителя е отпуснат заем от 6000 лв. и никъде в договора за кредит не фигурира такса, представляваща част от главницата и предназначена за кредитния посредник. Видно от банково бордеро, получената сума по договор № mmm37926 на 30.12.2024 г. е в размер на 5820 лв., т.е. на

потребителя е изплатена главница в размер на 5820 лв., а не както е посочено в договора за кредит: 6000 лв. Съгласно и информацията в СЕФ, главницата от 6000 лв. не включва такса за посредника или въобще някаква друга такса, финансирана с кредита. В чл. 1 от Договор за потребителски кредит № mmm37926/27.12.2024 г., ЗАЕМОДАТЕЛЯТ предоставя на ЗАЕМОПОЛУЧАТЕЛЯ потребителски паричен кредит в размер на 6000.00 лева“. И съгласно чл. 3 от договора: Предоставеният кредит се усвоява от страна на ЗАЕМОПОЛУЧАТЕЛЯ след предоставяне на ЗАЕМОДАТЕЛЯ на следните документи: искане за кредит, декларация-съгласие за обработка на лични данни, декларация по ЗМИП“, като съгласно чл.3.2: "В случай на усвояване на кредита в брой с подписването на настоящия договор 3. потвърждава, че е получил от ЗАЕМОДАТЕЛЯ изцяло и в брой заемната сума. като настоящия договор има силата на разписка за предадената, съответно получената заемна сума. В СЕФ: в част II на СЕФ „Описание на основните характеристики на съответния кредит“, е посочено в т.2, че общият размер на кредита е 6000 лв. И в договора за кредит и в преддоговорната информация на СЕФ е посочен като приложим годишен процент на разходите (ГПР) по кредита в размер на 63.7%, който не включва такси, включително таксата за финансова консултация, дължима на посредника "МЪНИ ПЛЮС МАГАЗИН ЗА ПАРИ" ЕООД. Съответно тази такса не е разход за потребителя по кредита, а кредитирана услуга с част от отпуснатата главница. При проверката е установено, че на потребителя/жалбоподателя е отпуснат кредит в общ размер на 6000 лв., представляващ сбор от предоставена сума по банков път в размер на 5820 лв. и заплащане на еднократна такса за финансова услуга, предоставена от "МЪНИ ПЛЮС МАГАЗИН ЗА ПАРИ" ЕООД. Нито в договора , нито в преддоговорната информация на СЕФ е посочено финансиране на услуга към външен търговец със средствата по отпуснатия кредит. Към досието по договора за кредит е налично Заявление за рефинансиране на кредити, заплащане на задължения, такси и услуги към Договор за потребителски кредит №mmm37926 от 27.12.2024 г., съгласно което потребителят заявява заплащане на такса за финансова услуга към "МЪНИ ПЛЮС МАГАЗИН ЗА ПАРИ" ЕООД със средствата по договор за потребителски кредит: "Желая, със средствата по договор за потребителски Кредит, да заплатя следните мои задължения“ на стойност 180 лв. Този документ е по образец, подписан от потребителя на 27.12.2024 г. Въз основа на тези установявания е обоснован извод, че таксата за допълнителната услуга към външен търговец, финансирана с потребителския кредит трябва задължително да бъде включена в договора за кредит, а не само в отделно заявление - образец. Самото заявление не може да допълни договорните клаузи.

Главницата трябва да е реално предоставена на потребителя, освен ако в договора не е изрично предвидено друго (в конкретния случай напр. - превод към трета страна). Финансираната чрез кредита външна услуга, платима еднократно с част от отпуснатата сума, представлява част от главницата, а не разход по кредита и затова трябва в договора да пише, че от главницата в размер на 6000 лв.. 180 лв. се превеждат директно на фирмата - извършила външна услуга или се отпускат с цел заплащане на тази услуга. За потребителя е важно да се посочи по ясен и категоричен начин, че част от главницата отива за финансиране на външна услуга, защото от тази услуга потребителят не може да се откаже, така както може да се откаже от кредита по чл. 29 от ЗПК и тази сума за външна услуга при отказ от кредита в 14-дневен срок трябва да се плати на кредитора; а освен това при изпълнение на договора за кредит, се начислява и лихва върху цялата главница, включително и върху таксата за консултантската услуга към "МЪНИ ПЛЮС МАГАЗИН ЗА ПАРИ" ЕООД. Кредиторът осъществява следното: включил е реално в главницата по кредита таксата за финансова консултация към посредника "МЪНИ ПЛЮС МАГАЗИН ЗА ПАРИ" ЕООД, без да е посочил този факт в преддоговорната информация на СЕФ и в договора за кредит, основавайки се на специален образец „Заявление за рефинансиране на кредити“.

Във връзка с посочените фактически основания за издаване на заповедта, въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното:

Потребителят е подал искане по образец до „Мъни Лийз“ ЕАД за отпускане на кредит в размер на 6000лв. Въз основа на искането е сключен договор за потребителски кредит на 27.12.2024г. за 6000лв. Предоставена сума по банков път е в размер на 5820 лв. В договора за банков кредит няма уговорка, че част от главницата ще се използва за плащане на задължения на потребителя към трети лица и в частност към "МЪНИ ПЛЮС МАГАЗИН ЗА ПАРИ" ЕООД. Единствено се съдържа клауза, че заемополучателят дължи такси, „в случаите в които е приложимо“, но от тарифата за таксите на „Мъни Лийз“ ЕАД, т.е. както се посочи по-горе, плащане на такси или възнаграждения към трети лица договорът не урежда. Към договора има изготвен погасителен план. На същата дата – 27.12.2024 г. кредитополучателят е декларирал пред „Мъни Лийз“ ЕАД чрез нарочно заявление, че „желае със средствата по договора за потребителски кредит да заплати следните свои задължения“: на търговеца "МЪНИ ПЛЮС МАГАЗИН ЗА ПАРИ" ЕООД в размер на 180лв., чието основание е такса финансова услуга. В документа, подписан от потребителя няма изявление, че потребителят желае заемотателят да плати това задължение вместо него, като

удържи част от главницата и нареди сумата по сметка на инвестиционния посредник.

Оспорената заповед е съобщена на дружеството на 19.09.2025 г., а жалбата до съда е подадена на 03.10.2025 г.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Производството по делото е допустимо: жалбата е подадена от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт, в предвидения в закона срок.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - председателя на КЗП. Компетентността на органа произтича от чл. 68л, ал. 1 ЗЗП, съгласно който, когато КЗП установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика. Заповедта отговаря на изискванията за форма – изложени са правните и фактически основания за издаването ѝ. Заповедта е издадена и при спазване на административнопроизводствените правила. Всички релевантни по случая факти са правилно установени и се подкрепят от събраните в административното производство доказателства. В съдебното производство не бяха посочени и представени други доказателства, които да доведат до други фактически изводи. Не е допуснато нарушение, свързано с правото на участие в административното производство по издаване на акта. На дружеството – жалбоподател, е предоставена възможност да изрази становище, от която възможност същото се е възползвало.

Съдът намира, че заповедта съответства на материалния закон, като основанията за този извод са следните: Нормата на чл. 68в от ЗЗП, предвижда забрана на нелоялните търговски практики. Според разпоредбата на чл. 68 г, ал. 4 от ЗЗП, нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к. Разпоредбата на чл. 68д, ал. 1 ЗЗП урежда две алтернативни проявления на единен фактически състав на заблуждаваща търговска практика – предоставяне на невярна информация или представяне на вярна информация по начин, способен да въведе в заблуждение. В оспорената заповед административният орган е квалифицирал поведението на търговеца по първата алтернатива – предоставяне на невярна информация относно съществен параметър на финансовата услуга. Поради това съдът изследва наличието именно на тази форма на заблуждаване, като същевременно проверява дали предоставената невярна информация е от естество обективно да повлияе върху икономическото поведение на

средния потребител и да мотивира търговско решение, което не би било взето при липса на използваната практика. В конкретния случай съдът приема, че е налице предоставяне на невярна информация по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. първо ЗЗП. В договора за потребителски кредит и в преддоговорната информация е посочено, че заемотателят предоставя на потребителя главница в размер на 6000 лв., докато от доказателствата по делото се установява, че по банков път на потребителя е преведена сума 5820 лв., а разликата от 180 лв. е използвана за заплащане на възнаграждение към трето лице – кредитен посредник, без това разпределение на главницата да е изрично и ясно уредено в договора. Посочването на главница, която не съответства на реално предоставената на кредитополучателя сума, представлява невярна информация относно основна характеристика на финансовата услуга – размера на кредита, попадаща в обхвата на чл. 68д, ал. 2, т. 2 и т. 4 ЗЗП. Подписването на отделно заявление за плащане на услуга към трето лице при липса на уговорка, че плащането ще се извърши от заемотателя от името на заемополучателя, не може да замести липсваща договорна уговорка, нито да измени съдържанието на основната информация за кредита, която следва да бъде ясна и недвусмислена именно в договора и в преддоговорния формуляр. Предоставянето на невярна информация относно размера на главницата засяга съществен параметър на кредита – действително усвоимата сума и икономическите последици от договора и по своето естество е годно да повлияе обективно върху икономическото поведение на потребителя и неговото търговско решение.

По изложените съображения съдът приема, че е налице заблуждаваща търговска практика, която се изразява в неправилно посочване на главницата по кредита, тъй като от предварително уговорената сума на потребителя се изплаща разликата от уговореното и таксата на посредника, без това да е изрично посочено в договора.

Заповедта съответства и на целта на закона – защита на икономическите интереси на потребителите и гарантиране на прозрачност при предлагане на финансови услуги.

В заключение съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби и целта на закона, което обуславя отхвърлянето на жалбата като неоснователна.

При този изход на спора следва да се постави на обсъждане претенцията на ответника за

заплащане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, направеното от ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение е основателно. Съгласно препращащата норма на чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, размерът на възнаграждението следва да бъде определен съобразно вида и обема на извършената процесуална дейност. Като отчете липсата на фактическа и правна сложност на делото, съдът намира, че на Комисията за защита на потребителите следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Мъни Лийз“ ЕАД със седалище в [населено място], [улица], ет. 6, представлявано от Р. Й. Д., ЕИК[ЕИК], срещу Заповед № 7387/05.09.2025 г., издадена от председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА „Мъни Лийз“ ЕАД със седалище в [населено място], [улица], ет. 6, представлявано от Р. Й. Д., ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на потребителите сумата в размер на 100 евро, разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него.